

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chandler_Raymond-Opona.PDB

PDB Name: Chandler_Raymond-Opona
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.10.2003
Modification Date: 12.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Opona

Raymond Chandler

(1)

Poprvé jsem spatřil Larryho Batzela, když seděl opilý venku před Sardim v postarším rolls-royci. Byla s ním vysoká blondýnka s očima, na jaké člověk nezapomíná. Tak dlouho jsme spolu do něho hučeli, až se odsunul od volantu, takže mohla převzít řízení.

Když jsem ho spatřil podruhé, neměl ani rolls-royce, ani blondýnku, ani práci u filmu. Jediné, co měl, byla třesavka a oblek, který volal po žehliče. Ale upamatoval se na mě. Patřil už k takové sortě opilců.

Zaplatil jsem za něj tolik pitiva, aby ho to zase postavilo na nohy, a dal mu polovinu svých cigaret. Od té doby jsem ho vídal čas od času "mezi filmováním" a začal mu půjčovat peníze. Ani nevím proč. Byl to vysoký, hezký frajer s kravskými očima, v nichž bylo něco nevinného a poctivého. Něco, čeho se mi v mé branži zrovna příliš nedostává. Komické bylo, že před zrušením prohibice pašoval lihoviny pro jeden pěkně ostrý gang. U filmu to nedotáhl nijak daleko a za nějaký čas mi zmizel z očí.

Pak jsem jednoho dne zčistajasna dostal šek na všechno, co mi dlužil, a zprávu, že pracuje u stolů – hráčských, ne jídelních – v "Dardanella Clubu" a abych tam za ním přišel. Bylo mi jasné, že se opět octl na šikmé ploše.

Nevyhledal jsem ho, ale různými cestičkami jsem si zjistil, že ten podnik patří Joeovi Mesarveyovi a že Joe Mesarvey je ženatý s tou okatou blondýnkou, co tehdy seděla s Larrym Batzelem v rolls-royci. Vzdor tomu jsem se tam nevypravil. Pak jednou časně zrána stála mezi mnou a okny u posteje nejasná postava. Rolety byly stažené. To mě asi probudilo.

Postava byla mohutná a měla pistoli.

Překulil jsem se a promnul si oči. "No dobře," řekl jsem otráveně. "V kalhotách mám dvanáct očí a mé náramkové hodinky stály dvacet sedm padesát. Za ty nic nedostanete."

Postava přistoupila k oknu, povytáhla roletu o pět centimetrů a vyhlédla dolů na ulici. Když se obrátila, viděl jsem, že je to Larry Batzel.

Měl ztrhanou, unavenou tvář a potřeboval oholit. Byl ještě ve smokingu a tmavém dvouřadovém svrchníku se zvadlou růžičkou v klopě. Posadil se, chvilku podržel pistoli na koleně a pak ji odložil, svrstiv zmateně čelo, jako by nechápal, jak se mu octla v ruce. "Odvezeš mě do Berdoo," řekl. "Musím zmizet z města. Jdou po mně."

"Milerád," řekl jsem. "Co se stalo?"

Posadil jsem se, nahmatal chodidly koberec a zapálil si cigaretu. Bylo krátce po půl šesté.

"Otevřel jsem si zámek kouskem celuloidu," řekl. "Taky by sis někdy měl zastrčit bezpečnostní závoru. Nevěděl jsem nabeton, který kvartýr je tvůj, a nechtěl jsem vyburcovat celý barák."

"Říd' se příště podle schránek na dopisy," poradil jsem mu. "Tak spust'. Nejsi snad opilý, či jo?"

"Rád bych, ale napřed musím odsud vypadnout. Mám prostě nervy v kýblu. Už nejsem takový pašák jako kdysi. Jistě jsi četl o tom, že zmizel O'Mara."

"Jo."

"Přesto mě vyslechni. Když si budu moct ulevit, aspoň se nesložím. Nevěřím, že mě sem někdo sledoval."

"Jedna sklenka nikomu z nás neublíží," usoudil jsem. "Tam na stole je skotská."

Rychle nalil dvě sklenice a jednu mi podal. Vzal jsem si župan a trepky. Při pití mu drkotaly zuby o sklo. Odložil prázdnou sklenici a pevně stiskl ruce. "Duda O'Maru jsem kdysi celkem dobře znával. Vozili jsme spolu kořalku z Hueneme Pointu. Dokonce jsme byli zamilovaní do stejné dívky – Mony. Ta je teď provdaná za Joea Mesarveye. Dud se oženil s pěti milióny dolary. Vzal si tu hubenou rozvedenou dceru generála Dadea Winslowa."

"To všechno vím."

"Jo. Poslouchej dál. Sbalila ho v putyce asi tak jako našinec sebere z kavárenského stolu táč. Jenže tenhle život mu nevyhovoval. Hádám, že se scházel s Monou. Domákl se, že Joe Mesarvey a Lash Yeager kšeftují bokem s ukradenými auty. Odpráskli ho."

"Houby odpráskli," řekl jsem. "Dej si ještě jednu."

"Ne. Jen poslouchej. Jsou tu ještě dvě věci. Tu noc, co se za O'Marou spustila opona – ne, tu noc, co to stálo v novinách –, zmizela taky Mona Mesarveyová. Jenže ona nezmizela. Ukryli ji v nějaké boudě za pomerančovými plantážemi asi tři kilometry za Realitem. Hned vedle autosprávkárny jakéhosi Arta Hucka, která slouží jako úschovna

těch kradených autů. To jsem vy koumal. Sledoval jsem Joea až tam."

"Proč ses do toho pletl?" zeptal jsem se.

"Mám ji pořád rád. To všechno ti povídám proto, že ses kdysi ke mně moc slušně zachoval. Až odsud zmizím, třeba ti to bude k něčemu dobré. Ukryli ji tam, aby to vypadalo, že zdrhla s Dudem. Policajti pochopitelně nebyli tak přitroublí, aby si po jejím zmizení nevzali Joea na paškál. Ale Monu nenašli. Mají svůj systém, jak hledat nezvěstné, a toho se drží."

Vstal, znovu přistoupil k oknu a vyhlédl škvírou vedle rolety. "Dole je modrý sedan. Případá mi, že už jsem ho jednou viděl. Ale třeba se pletu. Takových je spousta."

Opět si sedl. Mlčel jsem.

"Je to za Realitem na první okresní silnici, vedoucí z Foothill Avenue na sever. Nemůžeš to minout. Autosprávkárna a baráček tam stojí úplně o samotě. Trochu výš je stará fabrika na kyanid. To všechno ti povídám..."

"To bychom měli věc číslo jedna. Co je věc číslo dvě?"

"Před dvěma týdny zdrhl grázl, který vozil Lashe Yeagera, a odklidil se na Východ. Půjčil jsem mu padesát očí. Neměl ani findu. Řekl mi, že tu noc, co zmizel Dud O'Mara, byl Yeager ve Winslowově rezidenci."

Zažíral jsem na něho. "To je zajímavé, Larry. Ale kvůli tomu se ještě nemusíme stavět na hlavu. Koneckonců, od čeho máme policii?"

"Jo. A ještě něco. Včera večer jsem se opil a vyklopil Yeagerovi, co vím. Pak jsem dal v 'Dardanella Clubu' výpověď. A když jsem se vracel domů, někdo tam po mně na ulici střelil. Od té chvíle se skrývám. Odvezeš mě do Berdoo?"

Vstal jsem. Byl květen, ale mě zamrazilo. I Larryho zřejmě mrazilo, protože měl na sobě svrchník.

"Samozřejmě," ujistil jsem ho. "Jenom nespíchej. Čím později, tím to bude bezpečnější. Dej si ještě jednu skleničku."

Vždyť vlastně ani nevíš, jestli O'Maru odbouchli."

"Jestli se domákl o tom jejich kšeftu s ukradenými auty, a dokonce se scházel s Monou Mesarveyovou, tak jim nezbývalo než ho odprásknout. Jinak by se ho nezbavili."

Vstal jsem a šel ke koupelně. Larry přistoupil zase k oknu. "Pořád tam stojí," prohodil přes rameno. "Můžeš jednu slíznout, jestli pojeděš se mnou."

"To bych nerad."

"Jsi dobrý kámoš, Carmady. Bude pršet. K smrti nerad bych měl pohřeb za deště. A ty?"

"Moc žvaníš," řekl jsem a vešel do koupelny. To bylo naposledy, co jsem s ním mluvil.

(2)

Zatímco jsem se holil, slyšel jsem ho přecházet, ale když jsem se postavil pod sprchu, už jsem jeho kroky pochopitelně neslyšel. A když jsem se dosprchoval, byl pryč. Dořepal jsem ke kuchyňce a nahlédl do chodby. Byla prázdná až na mlékaře, který právě začal scházet po zadním schodišti s drátěnou basou na láhve, a na složené ranní noviny, opírající se o zavěšené dveře.

"Hej!" zavolal jsem na mlékaře. "Nevyšel zrovna někdo ode mě a neseběhl dolů?"

Ohlédl se po mně od rohu a otevřel ústa, aby mi odpověděl. Byl to pěkný mládenec s hezkými velkými bílými zuby. Ty zuby mi utkvěly v paměti, protože jsem se na ně díval právě v okamžiku, kdy jsem zaslechl výstřely.

Nepřicházely ani příliš zdaleka, ani příliš zblízka. Ze zadního traktu činžáku, od garáže nebo zezadu z uličky, usoudil jsem. Byly to dva rychlé, tvrdé výstřely a pak automat: dávka pěti šesti ran, víc ostatně dobrý zabiják ani nepotřebuje. A vzápětí burácení odjíždějícího auta.

Mlékař sklapl ústa jako na povel. Upřel na mě vytřeštěné, prázdné oči. Velmi opatrně položil basu na horní schod a opřel se o zeď. "To byly výstřely, ne?" vyhrkl.

To všechno trvalo pár vteřin, ale připadaly mi jako půlhodina. Vrátil jsem se do bytu, hodil na sebe šatstvo, sebral několik věcí z prádelníku a vyběhl na chodbu. Byla pořád prázdná, ani mlékař tam už nebyl. Kdesi blízko skomíral jakot sirény. Z jedné dveří vykoukla lysá hlava s výrazem kocoviny a hlasitě zafíkala.

Seběhl jsem po zadním schodišti.

Dole ve vestibulu byli dva tři lidé. Vyšel jsem zadním vchodem. Garáže stály proti sobě po obou stranách betonového dvorku a další garáže, uprostřed nichž byl výjezd do zadní uličky, tvořily třetí stranu. O tři domy dál přelézala plot dvě děvka.

Larry Batzel ležel tváří k zemi, klobouk asi metr od hlavy, s rukou nataženou asi třicet centimetrů od velké černé automatické pistole. Kotníky měl zkroutené, jako by se při pádu otočil kolem osy. Tvář, plavé vlasy a zejména krk měl hustě zbrocené krví. Také na betonovém dvorku jí bylo plno.

Skláněli se nad ním dva policajti z pohotovostního vozu, mlékař a muž v hnědém svetr a pracovních kalhotách s laclm, náš domovník. Dorazil jsem k nim přibližně ve stejnou chvíli, kdy ta dvě děvka, co přelézla plot, doběhla na dvůr. Mlékař na mě pohlédl s nepřírodným, napjatým výrazem. Jeden z policajtů se napřímil a zeptal se: "Zná někdo toho chlapa? Půl ksichtu ještě má."

Nemluvil ke mně. Mlékař zavrtil hlavou a koutkem oka na mě pořád civěl. Domovník prohlásil: "To není nikdo od nás z domu, ale mohl tu být na návštěvě. Ale na návštěvy je kapánek brzo, ne?"

"Má na sobě parádní ohoz. Vy ten svůj barák musíte znát líp než já," řekl polda důrazně a vytáhl notes. Druhý polda se taky vztyčil, potřásl hlavou a spolu s domovníkem vykročili k domu.

Polda s notýskem kývl na mě palcem a zavrčel: "Vy jste tu byl hnedka za těma dvěma chlapama. Víte něco?"

Pohlédl jsem na mlékaře. Larrymu Batzelovi by to bylo fuk a člověk si musí vydělat na chleba. To, co jsem věděl, nebylo stejně nic pro hochy z hlídkového vozu. "Jenom jsem uslyšel výstřely a přiběhl jsem sem," řekl jsem.

Polda se s tím spokojil. Mlékař pohlédl vzhůru k nízké šedé obloze a mlčel. Za chvíli jsem se vrátil do bytu a oblékl se.

Když jsem bral ze stolu u okna klobouk, zahlédl jsem vedle láhve skotské růžové poupátko a pod ním kousek popsaného papíru. Vzkaz zněl: "Jsi dobrý kluk, ale raději to provedu sám. Dej tu růži Moně, jestli se ti k tomu někdy naskytne příležitost. Larry."

Vložil jsem oboje do náprsní tašky a posílil se skotskou.

(3)

Ve tři hodiny odpoledne jsem stál v hale Winslowovy rezidence a čekal, až se komorník vrátí. Větší část dne jsem strávil tím, že jsem se vyhýbal okolí kanceláře i bytu a snažil se nesejkat s nikým z oddělení pro vraždy. Byla to sice jen otázka času, než mě předvolají, ale předtím jsem chtěl promluvit s generálem Dadem Winslowem. Dostat se k němu nebyla hračka.

Všude kolem mě visely olejomalby, většinou portréty. V hale stály dále dvě sochy a několik věkem ztmavělých brnění na podstavcích z tmavého dřeva. Vysoko nad mohutným mramorovým krbem visely ve skleněné vitrině dvě zkřížené, od kulek potrháné – nebo od molů prožrané – kavalerské korouhve a pod nimi obraz hubeného, čiperně vypadajícího muže s černým vousem a černými licousy v parádním stejnokroji někdy z doby války s Mexikem. Asi to byl otec generála Dadea Winslowa. Generál sám, ačkoli to byl už hezky starý pán, tak věkovitý přece jen být nemohl.

Komorník se vrátil a sdělil, že generál Winslow je v orchidejovém skleníku a ať ho ráčím následovat, prosím. Vyšli jsme ze zadního traktu domu francouzskými dveřmi na trávník a přes něj zamířili k velkému skleněnému pavilónu daleko za garážemi. Komorník otevřel dveře, vedoucí do jakéhosi vestibulu, a sotva jsem vstoupil, zavřel je a hned tam bylo teplo. Pak otevřel další dveře a už bylo opravdu horko. Vzduch byl prosycen párou.

Ze stěn a stropu skleníku skapávala voda. Všude v pološeru rozprostíraly tropické rostliny kolem dokola své květy a větve a jejich vůně byla stejně opojná jako výpary vroucího alkoholu. Komorník, starý, hubený, vzpřímeně se nesoucí bělovlasý muž, mi odhrnoval větve, abych mohl projít, až jsme přišli na volný prostor uprostřed skleníku.

Šestiúhelníkové kamenné dlaždice byly pokryty velkým narudlým tureckým kobercem. Uprostřed koberce seděl v křesle na kolečkách stařec, zahalený do cestovního plédu, a hleděl nám vstříc.

V obličej mu žily snad jen oči – černé, zapadlé, jiskrné, nedotknutelné. Zbytek obličeje byla olověná posmrtná maska, propadlé skráně, ostrý nos, odchlípené ušní lalůčky a ústa jako tenká bílá štěrbin. Byl částečně zahalen do narudlého, velmi ošumělého županu a částečně do plédu. Lebku mu pokrývalo několik spoře roztroušených pramínků bílých vlasů.

"Pan Carmady, pane generále," ohlásil mě komorník.

Starý muž na mě upřel pohled. Za chvíli se ozval ostrý, hašteivý hlas: "Židli pro pana Carmadyho!"

Komorník přitáhl proutěné křesílko a já se posadil. Klobouk jsem položil na podlahu. Komorník ho zdvihl.

"Brandy," přikázal generál. "Jak si ho budete přát, pane?"

"Na tom nezáleží," odvětil jsem.

Odfíkl si. Komorník odešel. Generál na mě hleděl nemžikajícima očima. Znovu si odfrkl. "Vždycky piji brandy se šampaňským," řekl. "Do třetiny sklenice brandy, nad to šampaňské chladné jako Valley Forge. Vlastně chladnější, pokud je to možné." Ozvalo se něco, co snad bylo uchichtnutí. "Nikoli, že bych snad někdy byl ve Valley Forge. Tak zle jsem na tom nebyl. Můžete kouřit, pane."

Poděkoval jsem a řekl, že jsem kouření na nějaký čas syt. Vytáhl jsem kapesník a utřel si obličej.

"Sundejte si kabát, pane. Dud to vždycky dělal. Orchideje potřebují teplo, pane Carmady – podobně jako nemocní lidé."

Svlékl jsem si tedy kabát, plášť do deště, který jsem si vzal, protože to vypadalo na déšť. Larry Batzel řekl, že bude pršet.

"Dud je můj zeť. Dudley O'Mara. Domnívám se, že mi chcete něco o něm povědět."

"Něco jsem se doslechl. Nechtěl jsem se tím bez vašeho souhlasu hlouběji zabývat, pane generále."

Baziliščí oči se do mě zavrtaly. "Jste soukromý detektiv. Předpokládám, že chcete dostat zaplacené."

"Taková je už má branže," řekl jsem. "To ale neznamená, že si nechávám zaplatit za každé vydechnutí. Prostě jsem se něco doslechl. Třeba to budete chtít vzkázat úřadovně pro pohřešované."

"Rozumím," řekl klidně. "Nějaký skandál, že?"

Než jsem mohl odpovědět, vrátil se komorník. Propletl se džunglí se servírovacím vozičkem, postavil mi ho k lokti a namíchal mi brandy se sodou. Pak odešel.

Usrkl jsem. "Zřejmě tu byla ve hře jistá dívka," řekl jsem. "Znal ji ještě z doby, než se oženil s vaší dcerou. Je teď provdaná za jednoho gangstera. Zřejmě..."

"To všechno jsem slyšel," přerušil mě. "A je mi to zatraceně jedno. Chci jediné vědět, kde je a jestli je v pořádku. Jestli je šťastný."

Vytřeštil jsem na něho oči. Za chvíli jsem řekl chabým hlasem. "Třeba bych tu ženu mohl najít, nebo by ji našla policie na podkladě údajů, které jim můžu poskytnout."

Škubl za okraj plédu a nepatrně sklopil hlavu. Domníval jsem se, že přikývl. Pak velmi pomalu řekl: "Možná že mému zdraví neslouží, když tolik mluvím, ale chci vám něco objasnit. Jsem mrzák. Neslouží mi obě nohy a dolní část těla.

Nemohu moc jíst a nemohu moc spát. Nemohu sám sebe vystát a všem ostatním jsem zpropadeně na obtíž. A proto mi chybí Dud. Trávil se mnou spoustu času. Bůhví proč."

"Snad...", spustil jsem.

"Mlčte! Pro mě jste mladý člověk, a proto s vámi nemusím dělat okolky. Dud odešel, aniž se rozloučil. To mu není podobné. Jednoho večera odjel svým autem a od té doby o něm už nikdo neslyšel. Jestliže měl dost mé pošetilé dcery a jejího spratka, jestliže měl zálsok na nějakou jinou ženu, prosím, mně to nevádí. Třeba mu jen přeskočilo a odjel, aniž se

se mnou rozloučil, teď ho to mrzí, a proto mi nic nevzkázal. Najděte ho a vyřídte mu, že ho chápu. Nic víc – ledaže by potřeboval peníze. Jestliže ano, může dostat, kolik chce."

Olověné tváře mu zfalověly. Černé oči mu jiskřily ještě víc, pokud to vůbec šlo. Velmi pomalu se opřel dozadu a zavřel oči. Jedním dlouhým lokem jsem upil pořádnou dávku brandy a řekl jsem: "Co když se dostal do maléru? Třeba kvůli manželovi té dívky. Kvůli tomu Joeovi Mesarveyovi."

Otevřel oči a zamrkal. "O'Mara ne." řekl. "Do maléru by se dostal ten druhý."

"Dobře. Mám oznámit úřadovně pro pohřešované, kde se ta žena údajně skrývá?"

"Rozhodně ne. Ti dva se ničeho nedopustili. Ať jen pokračují. Najděte ho sám. Zaplatím vám tisíc dolarů – i kdyby vám stačilo jen přejít ulici. Řekněte mu, že tady je všechno v pořádku, že starému pánovi se daří dobře a že ho srdečně pozdravuje. To je všechno."

Nedokázal jsem mu to říct. Najednou jsem mu nedokázal říct nic dalšího o celé věci. Dopil jsem, vstal, oblékl si plášť.

Řekl jsem mu: "To je příliš mnoho peněz za takovou práci, pane generále. O tom si můžeme promluvit později."

Pověřujete mě, abych jednal vašim jménem tak, jak uznám za vhodné?"

Generál stiskl zvonek na svém křesle. "Jenom mu to vyřídte," řekl. "Chci vědět, jestli je v pořádku, a chci, aby věděl, že já jsem v pořádku. Nic víc – ledaže by potřeboval peníze. Teď mě rače omluvit. Jsem unaven."

Zavřel oči. Vrátil jsem se džunglí a u dveří mě čekal komorník s mým kloboukem v ruce. Nadechl jsem se trochu chladného vzduchu a řekl: "Pan generál si přeje, abych navštívil paní O'Marovou."

(4)

Podlaha pokoje byla potažena od stěny ke stěně bílým kobercem. Neobyčejně dlouhé slonovinové bílé závěsy, lemující řadu oken, se na bílém koberci skládaly v malebné záhyby. Okna vyhlížela na temná úpatí hor a vzduch za sklem byl rovněž temný. Déšť se ještě nespustil, ale vzduch jím byl prosycen.

Paní O'Marová byla natažena na bílém lehátku, bez trepek, na nohách síťové punčochy, jaké se už dnes nenosí. Byla to vysoká bruneta se vzdorovitými ústy. Hezká žena, byť i žádná krasavice.

"Co já probiha můžu pro vás udělat?" podivila se. "Všechno je známo. Až moc známo. Vás ale neznám, či snad ano?"

"Stěží," odpověděl jsem. "Jsem jenom celkem bezvýznamný soukromý detektiv."

Natáhla ruku pro sklenici, které jsem si nevšiml, ale po níž bych se byl vzápětí porozhlédl vzhledem k tomu, jak mluvila a že měla odhozené trepy. Malátně se napila a blýskla prstenem. "Seznámila jsem se s ním v jedné putyce," řekla a pronikavě se zasmála. "Moc pěkný pašerák lihovin, s hustými kudrnatými vlasy a irským úsměvem. Pak jsem se za něho provdala. Z nudy. A pokud šlo o něho, pašeráctví lihovin bylo už tehdy dost bez vyhlídek – pokud s tím nebyla spojena další lákadla."

Čekala, že jí řeknu, že další lákadla existovala, ale zřejmě jí na mém mínění moc nezáleželo. Řekl jsem jedině: "Ten den, co zmizel, jste ho neviděla odjíždět?"

"Ne. Viděla jsem jen zřídka, jak odjíždí nebo přijíždí. Tak už to mezi námi chodilo." Opět se napila.

"Aha," zamumlal jsem. "Určitě jste se ale nehádali." Tihle lidé se nikdy nehádají.

"Lidé se mohou hádat těmi nejrůznějšími způsoby, pane Carmady."

"To tedy jo. Líbí se mi to, jak to říkáte. O té ženě jste přece věděla, ne?"

"Jsem ráda, že můžu být upřímná ke starému rodinnému detektivovi. Ano, věděla jsem o ní." Za uchem si obtočila kolem prstu pramínek havraních vlasů.

"Věděla jste o ní ještě předtím, než zmizel?" zeptal jsem se zdvořile.

"Ovšem."

"Odkud?"

"Jdete nějak rovnou k věci, co? Konexe, jak se říká. Chodím odjakživa ráda do hospod. Nebo to snad nevíte?"

"Znáte partu z Dardanelly?"

"Chodívám tam." Nezatvářila se polekaně, natož překvapeně. "Jednou jsem v tom klubu dokonce pobyla celý týden."

Právě tam jsem se setkala s Dudleym O'Marou."

"Vida. Váš otec se oženil dost pozdě, že?"

Sledoval jsem, jak se jí z tváře vytrácí barva. Chtěl jsem ji rozzuřit, ale nedala se. Usmála se, barva se vrátila a ona stiskla zvonek ukrytý pod péřovými polštáři lehátka.

"Velmi pozdě," řekla, "pokud vám do toho něco je."

"Není," ujistil jsem ji.

Vešla plaše vypadající služebná a na malém stolku namíchala dvě whisky. Jednu podala paní O'Marové, druhou postavila vedle mne. Odešla, stavějíc přitom na odiv pár pěkných nohou pod krátkou sukní.

Paní O'Marová počkala, až se dveře zavřely, a pak řekla: "Ta celá záležitost otce velmi rozmrzela. Kdyby jen Dud zatelegrafoval nebo napsal či co."

"Je to starý, starý člověk, invalida, jednou nohou v hrobě," řekl jsem. "K životu ho poutala jediná tenká nitka. Ta nitka se přetrhla a všem je to fuk. Váš otec se snaží chovat, jako by to bylo fuk i jemu. Něco takového bych nenazval rozmrzelostí. Nazval bych to báječnou ukázkou vnitřní síly."

"Jste zdvořilý," řekla a oči měla jako dýky. "Ještě jste se ani nedotkl sklenice."

"Musím už jít," řekl jsem. "Nicméně srdečné díky."

Napřáhla ke mně štíhlou snědou ruku. Přešel jsem k ní a dotkl se jí. Za horami náhle zahřmělo a ona sebou trhla. Nápor větru roztřásl okna. Sešel jsem po vykachlíkovaném schodišti do haly a ze stínu se vynořil komorník a otevřel mi dveře. Vyhlédl jsem na terasovitou zahradu, zdobenou četnými květinovými záhony a dovezenými okrasnými stromy. Podél dolního konce se táhla vysoká železná mříž s pozlacenými hroty, lemovaná na vnitřní straně dvoumetrovým živým

plotem. K hlavní bráně a vrátnici před ní se vinula úvozová příjezdová cesta.

Za pozemkem se úbočí svažovalo dolů k městu a starým naftovým vrtům z La Brea, které teď byly částečně parkem, částečně opuštěnou planinou, ohraničenou plotem. Stálo tam ještě několik dřevěných těžních věží. Z nich pocházelo bohatství rodiny Winslowových, ostatně později se rodina před nimi uchýlila nahoru na kopec, dost daleko od zápachu nádrží, ale nikoli tak daleko, aby nemohla vyhlédnout z průčelních oken a kochat se pohledem na to, z čeho zbohatla.

Scházel jsem po cihlovém chodníčku mezi terasovitými trávníky. Na jednom z nich házel tmavovlasý, asi deseti- nebo jedenáctiletý bledý chlapec šipky na terč zavěšený na stromě. Zasal jsem k němu.

"Ty jsi mladý O'Mara?" zeptal jsem se.

Opřel se o kamennou lavičku, čtyři šipky v ruce, a hleděl na mě chladněma, břidlicově šedýma, starýma očima. "Jsem Dade Winslow Trevillyan," řekl odměřeně.

"Ach tak, pak tedy není Dudley O'Mara tvůj otec?"

"Jistěže ne," řekl opovrživě. "Kdo jste vy?"

"Detektiv. Hodlám najít tvého – totiž pana O'Maru."

Nijak nás to nesblížilo. Detektivové mu byli lhostejní. Mezi horami burácely hromy jako stádo slonů, hrajících si na honěnou. Něco mi napadlo. "O co, že se netrefíš ze vzdálenosti deseti metrů čtyřmi šípkami z pěti do středu terče?"

Najednou oživil. "S těmahle?"

"Ano."

"O kolik se vsadíte?"

"Třeba o dolar."

Rozeběhl se k terči, vytrhl šipky, vrátil se a postavil se do střehu vedle lavice.

"To není deset metrů," upozornil jsem ho.

Uštedřil mi kyselý pohled a poodešel kousek za lavici. Zazubil jsem se, ale vzápětí jsem se zubit přestal.

Švihl drobnou rukou tak rychle, že jsem to skoro ani nepostřehl. Za necelých pět vteřin trčelo uprostřed terče pět šipek.

Vítězoslavně na mě pohlédl.

"Podívejme, vy jste ale pašák, mladý pane!" zabručel jsem a vytáhl dolar.

Malá ruka po něm chňapla jako pstruh po mouše. Bleskurychle ho zastrčil. "To nic není," uchichl se. "Měl byste mě vidět na naší střelnici za garážemi. Zajdeme si tam a vsadme se ještě o něco."

Vzhlédl jsem zpátky na kopec a uviděl část dlouhého nízkého bílého stavení, přilepeného k náspu. "Dneska ne," řekl jsem. "Snad až sem přijdu příště. Tak Dud O'Mara není tvůj otec. A kdybych ho třeba našel, bylo by ti to vhod?"

Pokrčil špičatými hubenými ramínky v hnědém svetru. "Určitě. Ale jak můžete vy dokázat něco, co nedokáže policie?"

"Na tom něco je," usoudil jsem a odešel.

Sešel jsem po cihlovém chodníčku až dolů, kde končily trávníky, a pak jsem se vydal podél vnitřní strany živého plotu k vrátnici. Místy jím prosvítala ulice. Asi v polovině cesty k bráně jsem venku zahlédl modrý sedan – malý pěkný vůz, nízký, hezky naleštěný, lehčí než policejní auto, ale asi stejně velký. Za ním stál pod pepřovníkem můj kabriolet.

Zastavil jsem se a prohlédl si sedan přes živý plot. Viděl jsem, jak uvnitř stoupá podél předního skla kouř z něčí cigarety. Malý Trevillyan zmizel z dohledu, snad aby si někam uložil svůj dolar, třebaže by dolar pro něj neměl moc znamenat.

Shýbl jsem se, vytáhl z pouzdra luger ráže 7,65, který jsem si dneska vzal, a zastrčil ho hlavní dolů hluboko do levé ponožky na vnitřní straně boty. Dalo se tak jít, pokud člověk nešel rychle. Vykročil jsem k bráně. Zamykali ji a nikdo se nedostal dovnitř bez ohlášení. Vrátný, pořízec s pistolí v podpaždí, mi vyšel vstříc a otevřel mi malou postranní branku, aby mě pustil ven. Zastavil jsem se a chvíli jsem s ním rozmlouval skrz mříže, pozoruje přitom sedan.

Vypadal nenápadně. Zdálo se, že jsou v něm dva muži. Stál asi třicet metrů od brány na protější straně ve stínu vysoké zdi. Byla to velmi úzká ulice bez chodníků a k svému kabrioletu jsem měl jenom několik málo kroků.

Trochu toporně jsem krácel přes temnou dlažbu, nastoupil jsem do vozu a rychle hrábl do malé přihrádky vpředu na opěradle sedadla, kde jsem měl rezervní pistolí, policejní kolt. Zastrčil jsem ho do podpaždího pouzdra a nastartoval motor. Odbrazil jsem a vyjel. Vtom se rozpršelo, na vůz se snesl přívál velkých kapek a obloha byla černá jako hábit jeptišky. Nebyla však tak černá, abych nezahlédl, že sedan se odlepil od chodníku a jede za mnou.

Zapnul jsem stěrač a uháněl šedesátikilometrovou rychlostí. Ujel jsem asi osm bloků a vtom na mě spustili sirénu. To mě znátlo. Byla to tichá ulice, naprosto tichá. Zpomalil jsem a zajel k chodníku. Sedan se zařadil vedle mě a já hleděl do černého ústí automatu nad okrajem okénka zadních dveří. Za ním byl úzký obličej se zarudlýma očima a stisknutými rty. Hlas, silnější než šumění deště a šustot stěrače a hluk obou motorů, mě vyzval: "Přestupte k nám. A žádný vylomeniny, jestli víte, co tím myslím."

Nebyli to poldové. Ted' už na tom nezáleželo. Vypnul jsem zapalování, hodil klíčky na podlahu a vystoupil. Muž za volantem sedanu na mě ani nepohlédl. Ten za ním kopl do dvířek a poodsedl, držel automat v pohotovosti. Nastoupil jsem do sedanu.

"Do toho, Louie. Prošacovat."

Řidič vylezl od volantu a přistoupil ke mně zezadu. Z podpaždí mi vytáhl kolt a rukama mi přešel přes boky, kapsy i pas. "Čistěj," řekl a nastoupil zpátky dopředu.

Muž s automatem natáhl dopředu levou ruku a vzal od řidiče kolt, pustil automat na podlahu a přikryl ho hnědým koberečkem. Pak se zase opřel rozvázně a spokojeně do kouta a držel kolt na koleně.

"Dobrý, Louie. Jedem!"

Jeli jsme – poklidně, pomaloučku, déšť bubnoval na střeche a na jedné straně stékal po okénkách. Proplétali jsme se klikaticími se strmými uličkami mezi rezidencemi na rozlehlých pozemcích, z jejichž vzdálených budov se směrem k nám leskly jen odrazy mokrých stítů za rozmazanými stromy.

Do nosu mě udeřil pach cigaretového kouře a chlápek se zarudlýma očima řekl: "Co vám pověděl?"

"Moc ne," odpověděl jsem. "Že Mona zmizela z města ten večer, co se to dostalo do novin. To už věděl i starý Winslow."

"To mu taky nemohlo dát velkou práci." usoudil Rudoočko. "Tu si nedali ani chlupatí. Co dál?"

"Řekl, že po něm někdo vystřelil. Chtěl na mně, abych ho vyvezl z města. V poslední chvíli ale utekl sám. Proč, to nevím."

"Tak ven s tím, čmuchale," pobídl mě Rudoočko suše. "Je to vaše jediná šance."

"Víc nevím," řekl jsem a vyhlédl z okna na prudký déšť.

"Najal si vás ten dědek, abyste mu to vyšťoural?"

"Kdepak. Je drzgrešle."

Rudoočko se zasmál. Pistole v botě mě tížila a překážela a jako by byla na hony vzdálena. Řekl jsem: "Třeba se toho o O'Marovi ani nemusí víc vědět."

Muž na předním sedadle pootočil hlavu a zabručel: "Kde sakra jsi říkal, že je ta ulice?"

"Nad Beverly Glenn, troubo. Mullholland Drive."

"Jo tahle. Do příc, vždyť není vůbec dlážděná."

"Tak si ji vydláždíme tady čmuchalem." řekl Rudoočko.

Rezidenci ubývalo a svahy začínaly být porostlé zakrsnými duby.

"Nejste špatnej chlap." řekl Rudoočko. "Jste jenom drzgrešle jako ten dědek. Jasný? Chceme znát všechno, co řekl, abysme věděli, jestli vás máme sejmout, nebo nemáme."

"Jděte se bodnout," řekl jsem. "Stejně byste mi nevěřili."

"Zkuste to. Tohle je pro nás práce jako práce. Odvedeme ji a jedeme dál."

"Musí to být prima práce," řekl jsem. "Dokud trvá."

"Rejpněte si ještě jednou a uvidíte."

"To jsem už jednou udělal – dávno, tehdy jste ještě byli v polepšovně. A přesto dělám dál všechno možné, abych šel lidem na nervy."

Rudoočko se opět zasmál. Toho zřejmě jen tak něco nerozházelo. "Pokad víme, před policajty jste to dneska zamlčel. Nic jste jim nepíchl. Pravda?"

"Jestli jsem to píchl, tak mě můžete na místě sejmout, jasný?"

"Co byste řekl papíru a na všechno zapomněl?"

"Vždyť byste mi ani pak nevěřili!"

"Ale jo, věřili. Podívejte se: My odvedeme práci a jedeme dál. Patříme k jedné organizaci. Ale vy tu žijete, máte tady slušnou pověst a slušný živobytí. Určitě budete raději hrát poctivou hru."

"Jistě. Hrál bych poctivou hru."

"Nikdy neodbouchneme chlápka, kterej má blízko k policajtům," řekl Rudoočko přívětivě. Opřel se v koutě, pistoli na kolenou, a sáhl do náprsní kapsy. Rozevřel na kolenní velkou světle hnědou náprsní tašku, vylovil z ní dvě bankovky, složil je a přisunul mi je po sedadle. Náprsní taška se mu vrátila do kapsy.

"Vaše," řekl vážně. "Pustíte-li si hubu na špacír, nevydržíte ani čtyřadvacet hodin."

Zdvihl jsem bankovky. Dvě pětistovky. Zastrčil jsem je do vesty. "Dobře," řekl jsem. "Pak bych zřejmě už k policajtům blízko neměl, co?"

"S tím si lámejte hlavu sám, čmuchale!"

Zazubili jsme se na sebe, dva slušní mládenci, dobře spolu vycházející v drsném, nevlídném světě. Pak Rudoočko prudce otočil hlavu. "V pořádku, Louie. Zapomeň na Mullholland Drive. Zastav."

Vůz právě vyjel po dlouhé klikatice se silnicí doprostřed pustého kopce. Na svah dopadaly šedé závoje deště. Svět byl bez oblohy, bez obzoru. Normálně vidím půl kilometru daleko, ale kromě našeho vozu jsem neviděl nic živého.

Řidič odbočil k pankejtě a vypnul motor. Zapálil si cigaretu a položil paži na opěradlo. Usmál se na mě. Měl půvabný úsměv – jako aligátor.

"Na to si musíme cvaknout,?" řekl Rudoočko. "Taky bych jednou chtěl tak snadno vydělat papír. Jenom za to, že si člověk přišije nos k bradě."

"Žádnou bradu nemáš," řekl Louie a usmíval se dál.

Rudoočko položil kolt na sedadlo a z náprsní kapsy vytáhl plochou čtvrtlitrovku. Vypadalo to na dobrou značku, zelená licenční známka, stáčeno pod dohledem. Zuby odšrouboval uzávěr, přičichl a mlskl. "Tohle není pančovaný," řekl. "Ze zásob organizace. Lokněte si."

Natáhl paži přes sedadlo a podal mi láhev. Mohl jsem ho chytnout za zápěstí, ale byl tu ještě Louie a kotník jsem měl příliš daleko.

Trochu jsem se nadechl, přidržel si láhev blízko úst a pozorně začíchal. Pod připáleným pachem bourbonu bylo cítit jakousi hodně slabou trpkou pachutí, kterou bych za jiné situace ani nepostřehl. Náhle a zcela mechanicky jsem si vzpomněl na něco, co mi řekl Larry Batzel, něco jako: "Východně od Realitu směrem k horám, nedaleko staré fabriky na kyanid." Kyanid. To je ono.

Když jsem si přiložil láhev k ústům, zabušilo mi krátce ve spáncích. Naskočila mi husí kůže a současně mě ovanul chlad. Obrátil jsem láhev tak, aby hladina kořalky byla ve vodorovné poloze, a dlouze, kloktavě jsem si lokl. S velkou rozkoší a úlevou. Do úst se mi dostalo asi půl čajové lžičky a nic z toho v nich nezůstalo. Prudce jsem se rozkašlal, naklonil se a

začal se dávat. Rudoočko se rozesmál. "Nepovídejte, že se vám z jedinýho loku udělalo nanic, bráško!" Upustil jsem láhev, zhroutil se na sedadle ještě víc a divoce jsem se dávil. Nohy mi sklouzly směrem doleva, levá pod pravou. Sklesl jsem na ně, paže ochablé. Vytáhl jsem pistoli. Střelil jsem ho zpod levé paže, téměř jsem se nedíval. Ani se nedotkl koltu, ledaže ho srazil ze sedadla. Stačil jeden výstřel. Slyšel jsem, jak padl kupředu. Bleskurychle jsem vystřelil nahoru směrem k místu, kde měl být Louie. Louie tam nebyl. Krčil se na podlaze před předním sedadlem, tichý jako myška. V celém voze, všude kolem bylo ticho. I déšť jako by se na tu chvíli změnil v úplně tichý déšť. Pořád jsem ještě neměl čas ohlédnout se po Rudoočkovi, ale ten nic nedělal. Upustil jsem luger, vytáhl zpod koberečku automat, chytil ho levou rukou za přední rukojeť a opřel si ho o rameno se sklopenou hlavní. Louie ani nešustl. "Poslouchejte, Louie," řekl jsem vlídně. "Mám tu vaši nýtovačku. Co vy na to?" Kulka prolétla opěradlem sedadla. Louie ovšem věděl, že tím výstřelem nic nepořídí – jenom posázel hvězdičkami okénko z neprůstřelného skla. Nastalo další ticho. Louie řekl příškrčeným hlasem: "Mám tady granátový jablíčko. Chcete ho podat?" "Vytrhněte pojistku a podržte si je," poradil jsem mu. "Aspoň budeme mít oba vystaráno." "Sakra!" zaklel Louie. "Je vyřízený? Stejně tu žádný jablíčko nemám!" Pohlédl jsem na Rudoočka. Opíral se v koutě sedadla dozadu a bylo mu tam zřejmě velmi pohodlně. Vypadal, jako by měl tři oči, jedno dokonce ještě rudější než ta dvě druhá. Za takový výstřel zpod paže jsem se mohl skromně pýřit. Byl až neuvěřitelně dobrý. "Jo, Louie, je vyřízený. Tak co, jak se dohodneme?" Slyšel jsem, jak těžce oddychuje, a déšť už přestal být tichý. "Vylezte z káry," zabručel. "Vezmu roha." "Vylezte vy, Louie. Roha vezmu já." "Panenko skákavá, copak tady vodsad' můžu mazat domů pěšky, bráško?" "Nebudete muset, Louie. Pošlu pro vás auto." "Panenko skákavá, dyk jsem nic neudělal. Jenom jsem řídil, nic víc." "Tak vás tedy obviní z bezohledné jízdy, Louie. S tím už si poradíte – vy i ta vaše organizace. Vypadněte, nebo tuhle prskavku odšpuntuju." Klikla dvířek cvakla a nohy duply napřed na stupátko, pak na vozovku. Rázem jsem se vztyčil s automatem v ruce. Louie stál v dešti na silnici, ruce prázdné a na obličeji pořád ten aligátoří úsměv. Vysoukal jsem se ven kolem úhledně obuté nohy mrtvého, zdvihl své dvě pistole a položil těžký šestikilový automat zpátky na podlahu vozu. Odepjal jsem od pásku želízka a kývl na Louieho. Rozmrzele se obrátil a složil ruce na záda. "Co jsem vám udělal?" postěžoval si. "Mám krytý záda." Nasadil jsem mu želízka a prošacoval ho mnohem pečlivěji než on mě. Kromě pistole, kterou nechal ve voze, měl ještě jednu. Vytáhl jsem Rudoočka z auta a nechal ho, aby se pohodlně uvelebil na mokré vozovce. Začal krváčet, ale byl stejně nadobro v pánu. Louie na něho smutně hleděl. "Byl to mazanej chlápek," řekl. "Jinej než ostatní. Měl rád triky." Vytáhl jsem klíček od želízek, jedno jsem odemkl, stáhl mu ruku dolů a připjal ji k levému zápěstí mrtvého. Louie vytrřel oči hrůzou a úsměv mu konečně zmizel z obličeje. "Panenko skákavá!" zaskučel. "Kristepane! Panenko skákavá! Přeci mě tady s ním takhle nenecháte, bráško!" "Sbohem, Louie. Ten muž, co jste ho dneska ráno odpráskli, byl můj přítel." "Panenko...!" skučel Louie. Nastoupil jsem do sedanu, nastartoval motor, vyjel k místu, kde se dalo otočit, a pak jsem jel dolů z kopce kolem něho. Stál strnule jako sežehnutý strom, obličej bílý jako sníh a u nohou mu ležela mrtvola, jejíž levá paže se vzpínala nahoru k jeho ruce. V očích mu tkvěla hrůza tisíce nočních můr. Nechal jsem ho tam stát v dešti. Brzy se setmělo. Odstavil jsem sedan dvě ulice od svého vozu, zamkl dvířka a položil klíček na víčko nádržky na olej. Vrátil jsem se ke kabrioletu a odjel do města. Z telefonní budky jsem zavolał oddělení pro vraždy, požádal o Grinnella a rychle mu pověděl, co se stalo a kde najde Louieho a sedan. Pověděl jsem mu, že to jsou ti gauneři, co pokosili automatem Larryho Batzela. O Dudovi O'Marovi jsem se nezmínil slůvkem. "Prima práce," utrousil Grinnell divným hlasem. "Ale raději sem rychle narukujte. Před hodinou nám brnkl nějakej mlíkař, a kvůli tomu vás všude shánějí." "Jsem úplně vyřízený člověk," řekl jsem. "Musím něco sníst. Ať mě přestanou shánět a za chvíli jsem u vás." "Raději sem narukujte rovnou, kamaráde. Lituju, ale radil bych vám to." "Tak jo." Zavěsil jsem a bez dalšího zdržení jsem se vytratil. Musel jsem do toho šlápnout teď. Musel jsem, nebo jinak by někdo šlápl na mě. Najedl jsem se dole ve městě blízko Plazy a vyrazil do Realita.

(6)

Asi v osm mi v dešti zazářily nad hlavou dvě žluté doutnavky a přes silnici visel transparent se zašlým nápisem "Vítejte do Realita".

Dřevěné domy na hlavní třídě, nečekaný chumáč obchodů, světlá nárožního dragstóru za zamlženými výkladními skly, malý roj aut před prťavým kinem, ztemnělá banka na druhém rohu a před ní hlouček lidí lelujících v dešti. To bylo Realito. Jel jsem dál. Opět mě sevřela pustá pole. Pomerančový pás už ležel za mnou; nic než pustá pole, mírná pahorkatina a déšť.

Ujel jsem pořádné tři kilometry, spíš šest, než jsem zahlédl odbočující okresní silnici a při ní slabé světlo, jakoby

probleskující ze zavřených žaluzií nějakého domu. Zrovna v tu chvíli mi se zlověstným zasyčením splaskla levá přední pneumatika. Prima. Vzápětí stihl stejný osud pravou zadní pneumatiku.

Málem jsem zastavil přímo uprostřed křižovatky. Opravdu prima. Vystoupil jsem, povyhrnul si límec pláště ještě výš, rozsvítil baterku a spatřil stádečko těžkých galvanizovaných hřebíků s hlavičkami velkými jako desetickey.

Z pneumatiky na mě mrkala plochá lesklá hlavička. Dvě píchlé duše a jedna rezerva. Přitiskl jsem bradu k prsům a zamířil k slabému světlu dál na okrese.

Bylo to ono místo. Světlo vycházelo z šikmého světlíku na střeše garáže. Velké dvojité dveře byly pevně zavřené, ale škvírami prosvítilo světlo, silné bílé světlo. Namířil jsem baterku vzhůru a četl: "Art Huck – Správkárna a lakovna aut".

Za garáží kousek od blátivé silnice stál za řídkým chomáčem stromů dům. I v něm bylo rozsvíceno. Před dřevěnou verandou stálo malé zavřené kupé.

Nejdůležitější byly pneumatiky, pokud se s tím dalo něco udělat; kromě toho mě neznali. Na chůzi to byla pěkně mokrá noc.

Vypnul jsem baterku a zabušil jí na vrata. Uvnitř zhaslo světlo. Stál jsem tam, olizoval si dešť z horního rtu, v levé ruce baterku, pravou pod sakem. Kolt mi už zase trčel v podpaždí.

Za dveřmi se ozval hlas; nezněl nijak potěšené: "Co chcete? Kdo jste?"

"Otevřete. Dvakrát jsem na silnici píchl a mám jenom jednu rezervu. Potřebuju pomoc."

"Máme už po fajrontě, pane. Realito je kousek odtud na západ."

Začal jsem kopat do dveří. Vevnitř se ozvalo láteření a vzápětí jiný, mnohem vlídnější hlas.

"Vy jste nákej koumes! Otevři, Arte."

Zaskřípala petlice a půlka vrat ustoupila dovnitř. Zapnul jsem znova baterku a kužel světla dopadl na vyzábělý obličej.

Pak švihla paže a baterku mi vyrazila z ruky. Z rozmáchnuté ruky na mě mrkla pistole.

Shýbl jsem se, zatápal po baterce a zachoval klid. Jen tak tak, že jsem nesáhl po zbrani.

"Zhasněte to, pane. Takový svícení přichází lidem draho."

Baterka svítila dole v blátě. Vypnul jsem ji a napřímil se s ní. Světlo v garáži se rozsvítilo a zdůraznilo obrysy vysokého chlapíka v overalu. Couvl dovnitř a držel mě v šachu pistolí. "Pojďte dovnitř a zavřete vrata."

Vyhověl jsem mu. "Máte silnici plnou hřebíků," řekl jsem. "Měl jsem zato, že sháníte kšefty."

"Máte vůbec rozum? Dneska odpoledne vyloupili banku v Realitu!"

"Jsem tu cizí," řekl jsem a vzpomněl na hlouček mužů lelujících v dešti před bankou.

"No dobře, dobře. Prostě se to stalo a ti gauneři se prej skrejvají někde v kopcích. Najel jste na ty hřebíky, co?"

"Vypadá to na to." Pohlédl jsem na druhého chlápka v garáži.

Byl pomenší, podsaditý, s chladnou hnědou tváří a chladnými hnědými očima. Měl na sobě hnědý kožený plášť s páskem. Hnědý klobouk, nasazený s obvyklou frajerskou elegancí trochu na stranu, byl suchý. Ruce držel v kapsách a tvářil se znučně.

Ve vzduchu visel ostře nasládlý pach nitrocelulózového laku. Na blatníku velkého sedanu naproti v koutě ležela stříkací pistole. Byl to buick, téměř nový. Nátěr, který dostával, nepotřeboval.

Muž v overalu zastrčil pistoli do postranní kapsy. Pohlédl na hnědého muže. Ten pohlédl na mě a přivětivě řekl:

"Odkud jste, cizince?"

"Ze Seattlu."

"Jedete na západ, – do velkoměsta?" Měl tichý hlas, tichý a suchý, jako šustot dobře vydělané kůže.

"Ano. Jak je to daleko?"

"Asi pětasedmdesát kilometrů. V tomhle nečase to člověku připadá dál. Jedete zdaleka, co? Přes Tahoe a Lone Pine?"

"Přes Tahoe ne. Přes Reno a Carson City."

"Stejně to je daleká cesta." Letmý úsměv se dotkl hnědých úst. "Vezmi hever a sprav mu to, Arte."

"Koukej, Lashi...", zabručel muž v overalu a vzápětí se zarazil, jako by mu někdo prořízl hrdlo od ucha k uchu. Byl bych se zapřísáhl, že se zachvěl. Nastalo mrtvé ticho. Hnědý muž nehnul svalem. Něco mu blýsklo v očích, nato je sklopil, skoro plaše. Hlas mu zněl stejně tiše, stejně suše a šustivě. "Vezmi dva hevery, Arte. Má dvě píchlé duše."

Vyzábělý muž polkl. Zašel do kouta a oblékl si plášť a čepici. Pak vzal do ruky francouzák a ruční zvedák a vytlačil pojízdný zvedák k vratům. "Tam venku na silnici, jo?" zeptal se mě skoro účastně.

"Jo. Můžete tam dát tu rezervu, jestli nemáte jinak co dělat."

"Nemá co dělat," řekl hnědý chlapík a zahleděl se na nehty.

Art vyšel s náradím. Vrata se zase zavřela. Podíval jsem se na buick. Na Lashe Yeagera jsem se nedíval. Věděl jsem, že je to Lash Yeager. Sem do garáže by přece nepřišli dva lidé stejného jména. Nedíval jsem se na něj, protože bych se na něho díval přes nataženou mrtvolu Larryho Batzela, a to by se mi zrcadlilo v obličejí. Přinejmenším na okamžik.

Lash taky mrkl po buicku. "Tady se musí odstranit jen malá vada krásy," utrousil. "Ale chlápek, co mu patří, má prachy a jeho řidič si potřeboval přivydělat pár dolarů. Víte přece, jak to chodí."

"Jistě," řekl jsem.

Minuty tichounce mýjely. Dlouhé, vleklé minuty. Pak zaskřípaly venku kroky a vrata se rozlétla. Světlo udeřilo do nitek deště a změnilo je v stříbrné drátky. Art mrzutě přivlekl dvě zabláčené splasklé pneumatiky, prikopl vrata a jednu upustil na zem. Dešť a čerstvý vzduch mu vrátily kuráž. Vztekla na mě pohlédl: "Seattle!" sykl. "To mě podržte!"

Hnědý muž si zapálil cigaretu, jako by to nebyl zaslechl. Art se vyloupil z pláště, hodil pneumatiku na montážní stojan, vztekla z ní vytáhl duši a v mžiku oka zalepil díru. Pak zachmuřeně přistoupil ke zdi, u níž jsem stál, uchopil hadici na stlačený vzduch, nafoukl duši, až se nadmula, a oběma rukama ji nadzdvihl, aby ji namočil do necek s vodou.

Byl jsem trouba, ale oni si hráli výborně do ruky. Ani se na sebe nepodívali od chvíle, kdy se Art vrátil s pneumatikami. Art nedbale pohodil duši naplněnou vzduchem, chytil ji vedle necek s vodou do obou rozevřených dlaní, kysele po ní

přejel očima, lehce ke mně přikročil a prudce mi ji přehodil přes hlavu a ramena. Pak mi bleskem skočil na záda, zachytil duši a pevně mi ji přitáhl k hrudi a pažím. Mohl jsem sice hýbat rukama, ale na pistoli jsem dosáhnout nemohl. Hnědý muž vytáhl ruku z kapsy, a jak ke mně svižně vykročil, pohazoval si po dlani zabalenou roličkou nikláků. Prudce jsem se vzepřel dozadu a vzápětí jsem se vrhl celou svou vahou dopředu. Ale Art stejně rychle pustil duši a vrazil mi koleno do zad.

Řítil jsem se k zemi, ale dodnes nevím, kdy jsem dopadl. V půli pádu mě dostihla ruka s těžkou roličkou nikláků.

Dokonale načasováno, dokonale vyváženo, a navíc napomáhala má vlastní váha.

Zamávalo to se mnou jako průvan snítkem prachu a už jsem o sobě nevěděl.

(7)

Připadalo mi, že v místnosti je žena a sedí vedle lampy. Světlo mi dopadalo na obličej, zavřel jsem tedy oči a snažil se dívat skrz řasy. Měla tak platinové blond vlasy, že jí hlava zářila jako stříbrná mísa s ovocem.

Byla oblečena do zeleného, trochu pánsky střiženého cestovního kostýmu a přes klopy saka jí spadal široký bílý límec. U nohou jí stála hranatá lesklá cestovní brašna. Kouřila a u lokte měla vysokou sklenici s nažloutlým nápojem.

Pootevřel jsem oči a řekl: "Nazdárek."

Byly to ty oči, které jsem měl v paměti od doby, kdy jsem je viděl před Sardim v postarším rolls-royci. Velice modré oči, velice něžné a krásné. Rozhodně ne oči kočky, která se ometá kolem mládenců, co umějí přijít rychle k penězům.

"Jak se cítíte?" I hlas měla něžný a krásný.

"Báječně. Až na to, že mi někdo vystavěl na bradě benzínovou pumpu."

"Co jste očekával, pane Carmady? Orchideje?"

"Vida, znáte i mé jméno."

"Spal jste tvrdě. Měli spoustu času prohledat vám kapsy. Všechno s vámi udělali, jen ještě nabalzamovat."

"To vidím"

Mohl jsem sebou trochu hýbat, ale ne moc. Zápěstí jsem měl za zády, spoutaná železky. Byla v tom určitá poetická spravedlnost. Šňůra vedoucí od železek mi omotávala kotníky, ztrácela se kdesi za koncem lehátka a byla zřejmě někde uvázaná. Byl jsem málem tak bezmocný, jako kdybych ležel v zatlučené rakvi.

"Kolik je hodin?"

Spirálou cigaretového kouře pohlédla úkosem na zápěstí. "Deset sedmnáct. Máte rande?"

"Tohle je ten dům vedle garáže? Kde jsou mládenci – kopou hrob?"

"Nedělejte si starosti, Carmady. Však se vrátí."

"Pokud náhodou nemáte klíčky k těmhle náramkům, dejte mi alespoň trochu napít z vaší sklenice."

Jediným plyným pohybem vstala, přikročila ke mně s velkou nažloutlou sklenicí v ruce a shýbla se nade mnou. Její dech voněl lahodně. Málem jsem si vyvrkl krk, jak jsem upíjel whisky.

"Doufám, že vám neublíží," řekla zdrženlivě a ustoupila. "Nenávídím zabíjení."

"A to jste manželka Joea Mesarveye! Že se nestydíte. Dejte mi ještě trochu té whisky."

Dala mi ještě napít. Ztuhlým tělem mi zase začala kolovat krev.

"Nějak se mi líbíte," řekla. "I když máte obličej jako kynutý knedlík."

"Rychle toho využijte, dlouho mi nevydrží ani takhle."

Rychle se rozhlédla, jako by něčemu naslouchala. Jedny z obou dveří byly dokořán. Pohlédla k nim. Byla bledá. Ale to, co slyšela, byl pouze děšť. Sedla si zpátky k lampě. "Proč jste sem přijel a riskoval kůží?" zeptala se váhavě, oči upřené na podlahu.

Koberec se skládal z červených a hnědých kostek. Na tapetách byly světle zelené sosny a záclony byly modré.

Nábytek, pokud jsem mohl vidět, jako by pocházel z toho typu obchodů, co vylepují reklamy na lavičky u autobusových zastávek.

"Měl jsem pro vás růži," řekl jsem. "Od Larryho Batzela."

Zdvihla něco ze stolu a pomalu tím otáčela mezi prsty – růžovým poupátkem, které jí zanechali. "To je ona," řekla klidně. "Byl u ní vzkaz, ale ten mi neukázali. Byl pro mě?"

"Ne, pro mě. Nechal mi ho na stole, než odešel a než ho zastřelili."

Tvář se jí rozpadla, jako to člověk vidává ve zlém snu. Ústa a oči se jí změnily v černé díry. Ani nehlesla. Za chvíli se jí obličej složil zpátky do těchž klidných krásných rysů.

"To mi taky neřekli," šeptla.

"Zastřelili ho," řekl jsem obezřetně, "protože kápl na to, co Joe a Lash Yeager provedli Dudu O'Marovi. Odbouchli ho." Vůbec to u ní nezabralo. "Joe Dudu O'Marovi nic neprovedl," řekla klidně. "Duda už jsem celé dva roky neviděla. To, že jsme se setkávali, byla pouze novinářská kachna."

"V novinách to nebylo," řekl jsem.

"Stejně to byla kachna, ať už se to vyskytlo kdekoli. Joe je v Chicagu. Včera odletěl, aby tam všechno odprodal. Jestli dojde k dohodě, máme ho Lash a já následovat. Joe není vrah."

Upřeně jsem na ni hleděl.

Oči zase dostaly uštváný výraz. "Je Larry... je...?"

"Je mrtev. Byla to profesionální práce, automaticky. Nemyslel jsem tím ovšem, že to udělali oni sami!"

Ohrnula ret a držela ho chvíli skousnutý mezi zuby. Slyšel jsem, jak pomalu, těžce oddychuje. Prudce zdusila cigaretu v popelníku a vstala. "Joe to neudělal!" vybuchla. "To vím setsakra dobře, že to neudělal. On..." Zmlkla, šlehla po mně očima, prohrábla si vlasy a pak je znenadání strhla. Byla to paruka. Pod ní měla krátké, chlapecky ostříhané vlasy, žlutě a světle hnědě žíhané, u kořínek temněji zbarvené. Nijak jí to neubíralo na krásu.

Zmohl jsem se na jakési zasmání. "Tak vy jste sem přijela jenom vypelichat, že, Stříbrná paničko? A já myslel, že se tu ukrýváte, aby to vypadalo, že jste foukla s Dudem O'Marou."

Nespouštěla ze mě zrak. Jako by nezaslechla jediné mé slovo. Pak poodešla k zrcadlu na zdi, nasadila si zase paruku, narovнала ji a obrátila se tváří ke mně.

"Joe nikoho nezabil," opakovala tichým, přiskrceným hlasem. "Je gauner – ale ne takový. O tom, kam se poděl Dud O'Mara, ví zrovna tak málo jako já. A já o tom nevím nic."

"Takže měl té své bohaté paničky dost a vzal roha," prohodil jsem hluše.

Stála teď blízko mě, bílé prsty, svítící v záři lampy, přitištěné k bokům. Hlava nade mnou byla skoro ve stínu. Děšť bubnoval a brada mi připadala jako almara a páčila mě a nerv v čelisti bolel, bolel.

"Jediný vůz, který byl tady, má Lash," šeptla. "Když vám přeřežu šňůru, dokážete dojít do Realita?"

"Klidně. A co pak?"

"V životě jsem nebyla zapletená do vraždy. A nechci být ani teď. Nikdy."

Rychle vyšla z místnosti a vrátila se s dlouhým kuchyňským nožem, přeřízla jím provaz, kterým jsem měl spoutané kotníky, odmotala ho a odřízla v místě, kde byl přivázán k železkům.

Jednu chvíli se zarazila a soustředěně naslouchala, ale byl to zase jenom děšť.

Překulil jsem se do sedu a vstal. Nohy jsem necítil, ale to přejde. Jít jsem mohl. Mohl jsem i běžet, kdyby bylo třeba.

"Klíček od železek má Lash," řekla posmutněle.

"Jdeme," vyzval jsem ji. "Máte pistoli?"

"Ne. Nepůjdu. Pláchněte sám. Každou minutu může být zpátky. Jenom odvezli věci z garáže."

Přistoupil jsem těsně k ní. "Vy tu chcete zůstat, když jste mě pustila na svobodu? Čekat na toho vraha? Zbláznila jste se? No tak, Stříbrná paručko, jen pojdte se mnou."

"Ne."

"Co když přece jen zabil Duda O'Maru? Pak ovšem taky zabil Larryho. Tak to určitě bude."

"Joe nikdy nikoho nezabil!" málem na mě houkla.

"Dobře, ale co když to udělal Yeager?"

"Lžete, Carmady. Chcete mě vylekat. Vypadněte. Lashe Yeagera se nebojím. Jsem manželka jeho šéfa."

"Joe Mesarvey má v žilách syrovátku," houkl jsem na ni. "Ženská jako vy může nalítnout takovému trhanovi jenom tehdy, když ten chlap má v žilách syrovátku. Zmizme."

"Vypadněte!" řekla chraptivě.

"Prosím." Otočil jsem se k ní zády a prošel dveřmi. V chodbě mě skoro běžící předešla, otevřela přední dveře a vyhlédla do mokré tmy. Kývla na mě, že můžu jít. "Sbohem," zašeptala. "Doufám, že najdete Duda. Doufám, že zjistíte, kdo zabil Larryho. Ale Joe to nebyl."

Přikročil jsem těsně k ní a tělem jsem ji skoro přitlačil ke zdi. "Jste namouduši blázen, Stříbrná paručko. Sbohem."

Pozdvihla rychle ruce a přiložila mi je k tvářím. Chladné ruce, ledově chladné. Chladnými rty mě lehce políbila na ústa.

"Zmizte, siláku. Určitě se ještě shledáme. Třeba v nebi."

Vykročil jsem ze dveří a šel dolů po kluzkých dřevěných schodech verandy přes šterkovou pěšinu k okrouhlému pažitů a řídkému chomáči stromů. Dorazil jsem kolem nich na okresku a vrátil se po ní k Foothill Boulevardu. Děšť mi hladil obličej ledovými prsty, které nebyly o nic chladnější než její.

Havarovaný kabriolet stál přesně tam, kde jsem ho nechal, nakloněný na stranu, a levou přední osou spočíval na asfaltové krajnici silnice. Rezerva a obnažený ráfek ležely pohozené v příkopu.

Pravděpodobně vůz prohledali, ale přesto jsem se nevzdával naděje. Vsoukal jsem se do něj pozpátku, hlavou jsem se uhodil o sloupek řízení a překulil se tak, abych se spoutanýma rukama dostal do tajné přihrádky pro pistoli. Prsty jsem nahmatl hlaveň. Zůstala tam. Vytáhl jsem ji, vysoukal se ven z vozu, uchopil zbraň za pažbu a přesvědčil se, že je v pořádku. Pak jsem ji pevně přitiskl k zadům, abych ji ochránil před deštěm, a vykročil zpátky k domu.

(8)

Byl jsem asi v půli cesty, když se vracel. Rychle odbočil na okresku a přitom mě málem zachytil světlem reflektorů. Vrhli jsem se do příkopu, vtiskl nos do bláta a modlil se.

Vůz zasvištěl kolem mě. Slyšel jsem mokré šustot pneumatik na šterku před domem. Motor ztichl a reflektory zhasly.

Dvířka zaklapla. Nezaslechl jsem, jak se dveře domu zavřely, ale zahlédl jsem mezi stromy slabý záblesk světla, když se otevřely.

Vyškrábal jsem se na nohy a šel dál. Došel jsem k vozu, malému, celkem starému kupé. Pistoli jsem přidržoval u boku, vysunutou tak daleko na stranu, jak jen to spoutanýma rukama šlo. Byl prázdný. V chladiči klokotala voda.

Zaposlouchal jsem se, ale z domu se nic neozývalo. Žádná hlasitá slova, žádná hádka. Jenom tupé kap kap kap deště, dopadajícího dole na ohbí okapových rour.

Yeager byl v domě. Nechala mě odejít a Yeager tam byl s ní. Pravděpodobně mu nic neřekla. Bude tam jen stát a hledět na něho. Je přece manželka jeho šéfa. To Yeagera k smrti vyděsí.

Určitě tam dlouho nezůstane, ale stejně ji tam nenechá, ani živou, ani mrtvou. Uprchne a vezme ji s sebou. Jak to s ní dopadne později, je už jiná věc.

Nemusel jsem tedy dělat nic jiného než čekat, až vyjde. To jsem neudělal.

Přehodil jsem pistoli do levé ruky a shýbl se, abych nabral trochu kamínků. Hodil jsem je na přední okno. Moc se mi to nepovedlo. Jen velmi málo jich narazilo na sklo. Běžel jsem zpátky na druhou stranu vozu, otevřel dvířka a spatřil klíčky v zapalování. Skrčil jsem se na stupátku a opřel se o futro dvířek. Dům už potemněl, ale to bylo vše. Nic se z něho neozývalo. Co dělat? Yeager byl příliš opatrný.

Natáhl jsem nohu, našel startér, namáhavě zašátral rukou dozadu a otočil klíčkem zapalování. Teplý motor okamžitě naskočil a jeho předení přehlušilo šumění deště. Sesunul jsem se zpátky na zem, doplížil se za zadek vozu a skrčil se. Hluk motoru ho vyvedl z míry. Bez auta tu zůstat nemohl. Temné okno se nepatrně pootevřelo a jenom krátce se smeknuvší záblesk světla na skle svědčil o tom, že se pohnulo. Vyšlehl z něho plamen, třesk tří výstřelů. Okénko auta se změnilo v hromádku střepů.

Vykřikl jsem a zardousil výkřik v chroptivém stenu. V tomhle jsem začínal být přeborník. Chroptění jsem zpečetil příškrčeným zalapáním po dechu. Byl jsem hotov, vyřízen. Dostal mě. Prima výkon, Yeagere.

Pak se pootevřely dveře domu. Objevila se v nich postava. Vyšla na verandu, strnule, na límci cosi bílého, paruka svítila, ale nijak moc. Scházela po schodech jako dřevěná loutka. Zahlédl jsem Yeagera – krčil se za ní.

Vykročila na štěrku. Pomalu, bezvýrazným hlasem řekla: "Vůbec nic nevidím, Lashi. Okénka jsou úplně zamžená."

Malinko sebou trhla, jako by ji štěouchl pistolí do zad, a kráčela dál. Yeager neřekl slovo. Teď už jsem ho viděl za jejím ramenem, jeho klobouk, část obličeje. Ale na střílení ze spoutaných rukou to nestačilo.

Opět se zastavila a hlasem, najednou plným hrůzy, vzkřikla: "Je za volantem. Visí přes něj."

Skočil na to. Srazil ji na stranu a začal znovu pálit. Vzduchem létaly další střepiny. Jeden výstřel zasáhl strom na mé straně vozu. Kdesi zacvrkal cvrček. Motor klidně předl dál.

Krčil se k zemi, za ním tma, obličej bezforemná šed', která jako by teprve teď po záblescích výstřelů zase pomalu dostávala tvářnost. Palba oslnila i jeho – na vteřinu. To stačilo.

Vystřelil jsem do něho čtyřikrát a tiskl přitom cukající kolt k žebřím. Pokusil se obrátit a pistole mu vyklouzla z ruky. Chabě po ní hrábl vzduchem, pak se mu obě ruce přitiskly na břicho a zůstaly tam. Dosedl na mokré štěrky a chraptivý sípot přehlušil všechny ostatní zvuky vlhké noci. Přihlížel jsem, jak se převálil na bok, velmi pomalu, aniž odtáhl ruce od břicha. Sípot ustal.

Připadalo mi jako věčnost, než na mě Stříbrná paručka křikla. Vzápětí stála u mě a chytila mě za paži.

"Zhasněte motor!" houkl jsem na ni. "A vytáhněte mu z kapsy klíček k těm zpropadeným železkům!"

"Vy zatr... zatracený blázne," zakoktala. "Pr... Proč jste se vrátil?"

(9)

Kapitán Al Roof z úřadovny pro pohřešované se otočil i s křeslem a pohlédl na sluncem zalité okno. To bylo den poté a déšť už dávno ustal.

Rozmrzele řekl: "Děláte chybu za chybou, bráško. Dud O'Mara jenom za sebou stáhl oponu. Z těch lidí ho nikdo neodpráskl. Batzelovo zavraždění s tím nijak nesouviselo. Mesarveye chytli v Chicagu a je čistý jako lilium. Ten židáček, co jste ho přinýtoval k tomu mrtvému, ani neví, kdo si je najal. Naši hoši si ho vzali pořádně na paškál a jsou si tím jisti."

"To mi ještě chvíli vyprávějte," řekl jsem. "Mě taky natahovali celou noc na skřípec a stejně jsem jim toho nemohl moc říct."

Pomalu ke mně obrátil velké, kalné, unavené oči. "Zabít Yeagera byla, myslím, správná věc. I toho zabijáka, za daných okolností. Kromě toho nesedím v oddělení pro vraždy. Nevím o ničem, co by svědčilo o spojitosti těchto případů s případem O'Mara. Ledaže víte o něčem vy."

Věděl jsem, ale nevyrukoval jsem s tím. Zatím ještě ne. "Ne," řekl jsem, "ani ne." Nacpal jsem si dýmku a zapálil ji. Po probdělé noci chutnala trpce.

"Jiné starosti už nemáte?" zeptal se kapitán.

"Udivilo mě, že jste tam v Realitu nenašli tu ženu. Nemohlo to přece být nic těžkého – pro vás."

"Prostě jsme ji nenašli. Měli jsme, uznávám. Ale nenašli. Ještě něco?"

Výfoukl jsem kouř přes psací stůl. "Pátrám po O'Marovi, protože mě tím pověřil generál Winslow. Bylo marné mu tvrdit, že uděláte v té věci všechno, co se dá udělat. Může si dovolit najmout člověka, který má možnost věnovat tomu všechnen čas. Zazlíváte mi to asi, že?"

Nepotěšilo ho to. "Ani trochu, jestli se mu chce vyhazovat peníze oknem. Lidé, kteří vám všelicos zazlívají, sedí za dveřmi s nápisem Oddělení pro vraždy." Hlučně spustil nohy na podlahu a loktem se opřel o stůl.

"O'Mara měl v kapse patnáct papírů. Je to spousta prachů, ale u O'Mary to nebylo celkem nic divného. Klidně je tedy mohl vytáhnout před starými kamarády a ukázat jim je. Jenže ti by mu asi nevěřili, že to jsou pravé prachy. Jeho manželka tvrdí, že byly. U každého jiného kromě zazobaného expašeráka by to ovšem svědčilo o záměru zmizet. Ale ne u O'Mary. Ten vždycky nosil při sobě tolik peněz." Odkousl špičku doutníku a přidržel k němu zápalku. "Chápete?" Řekl jsem, že chápu.

"Prima. O'Mara měl patnáct papírů a chlápek, který za sebou stáhne oponu, ji může nechat staženou jenom tak dlouho, dokud nemá prázdnou šrajtofle. Patnáct papírů je pěkně plná šrajtofle. Mít tolik, zmizel bych možná sám. Ale až je spotřebuje, tak ho dostaneme. Vymění šek, nechá někde směnku, nechá si připsat na úvěr hotelový účet nebo nějaký nákup, uvede nějakou referenci, napíše dopis nebo nějaký dostane. Je v novém městě a má nové jméno, ale má stejný starý apetýt. Tak či onak se bude muset zase začlenit do daňového systému. Nikdo nemůže mít přátele všude, a kdyby i měl, nebudou držet celou věčnost jazyk za zuby. Či ano?"

"Ne, nebudou," souhlasil jsem.

"Odjel někam daleko," pokračoval Roof. "Ale víc než patnáct papírů si nepřipravil. Žádná zavazadla, žádnou rezervaci pro loď, dráhu nebo letadlo, a do města ho neodvezl žádný taxík nebo najatý vůz. To všechno jsme si ověřili. Jeho vlastní auto se našlo asi dvanáct ulic od jeho bytu. To ovšem nic neznamená. Znal lidi, kteří by byli ochotni ho odvézt několik set kilometrů daleko a pomlčet o tom, i kdyby mohli počítat s vysokou odměnou. Znal je tady, ale ne všude. Žádné nové neměl."

"Takže ho nakonec stejně dopadnete," řekl jsem.

"Jen co bude mít prázdný žaludek."

"To by mohlo trvat jeden dva roky. Kdoví, jestli generál Winslow bude žít ještě další rok. Tady jde o lidský ohled, ne snad o to, jestli po vašem odchodu do penze zbude neuzavřený případ."

"Ten ohled si vezměte na starost vy, bráško." Uhnul očima a spolu s nimi se pohnula hustá nazrzlá obočí. Nesnášel mě. Toho dne mě na policejním ředitelství nesnášel nikdo.

"Rád," odpověděl jsem a vstal. "Jsem dokonce ochoten zajít pěkně daleko, abych tomu ohledu se ctí dostál."

"To věřím," řekl Roof kupodivu uvážlivě. "No, Winslow je pašák. Kdybyste potřeboval nějakou pomoc, vzkazte mi."

"Mohli byste zjistit, kdo Larryho Batzela nechal odbouchnout. I když tu není žádná spojitost."

"To uděláme. Rádi," uchichl se a rozprskl popel po celém psacím stole. "Vy prostě odprásknete chlápky, co mohli vypovídat, a to ostatní uděláme my. Moc rádi takhle pracujeme."

"Byla to sebeobrana," zabručel jsem. "Jinak to nešlo."

"Jistě. Zmizte, bráško. Mám práci."

Ale jak jsem vycházel, mrkl na mě velkýma kalnýma očima leklé ryby.

(10)

Ráno bylo celé modré a zlaté a ptáci na okrasných stromech Winslowovy rezidence zpívali po dešti jako diví. Vrátný u brány mě vpustil postranním vchodem. Příjezdovou cestou jsem vyšel na horní terasu a zastavil se před velkými vyřezávanými dvoukřídlými domovními dveřmi. Než jsem zazvonil, pohlédl jsem z kopce dolů a uviděl mladého Trevillyana, jak sedí na kamenné lavici s hlavou v dlaních a pohledem upřeným do prázdna.

Sešel jsem k němu po cihlovém chodníčku. "Dneska žádné šipky, synku?"

Vzhlédl ke mně úzkýma, břidlicově šedýma, vpadlýma očima. "Ne. Našel jste ho?"

"Tvého tátu? Ne, synku, ještě ne."

Trhl hlavou. Chřípí se mu hněvivě zachvělo. "Už jsem vám jednou řekl, že to není můj táta. A nemluvte se mnou, jako by mi byly čtyři roky. Můj táta je... je na Floridě či kde."

"No, ještě jsem ho nenašel, ať už je to táta kohokoli."

"Kdo vás praštil do brady?"

"Ale jeden chlápek s roličkou nikláků v ruce."

"Nikláků?"

"Jo. Je to právě tak účinné jako boxer. Zkus to někdy, ale ne na mně," zazubil jsem se.

"Nenajdete ho," řekl zarputile a hleděl mi na bradu. "Jako jeho. Matčina manžela."

"Vsadíme se, že jo."

"O kolik?"

"O víc, než máš v kapse."

Vztekle kopl do hrany červené cihly na pěšině. Do očí se mu vloudil vypočítavý výraz a hlasem sice ještě rozmrzelým, ale přece jen trochu uvolněnějším nadhodil: "Co kdybychom se vsadili o něco jiného? Pojdte se mnou na střelnici."

Sázim dolar, že z deseti hliněných fajfek jich sestřelím deseti ranami nejméně osm."

Ohlédl jsem se zpátky k domu. Nepřipadalo mi, že tam na mě někdo netrpělivě čeká. "Dobře, ale hodíme sebou."

Šli jsme pod okny boční části domu. Daleko vzadu čněl nad vrcholky několika košatých stromů skleník s orchidejemi. Před garážemi cídil muž v čistých manšestrácích chromové kování velkého auta. Za garážemi stálo nízké bílé stavení, přilepené k náspu. Chlapec vytáhl klíč, odemkl a vešli jsme do zatuchlého vzduchu, v němž dosud čpěl pach střelného prachu. Chlapec zacvakl na dveřích pružinový zámek. "Já první," vyhrkl.

Prostor vypadal jako malá pouťová střelnice, na pultu dvaadvacítká opakovačka a dlouhá štíhlá terčová pistole. Obě zbraně byly pořádně naolejované, ale zaprášené. Asi deset metrů za pultem byl prostor rozdělen nízkou, bytelně vypadající přepážkou a za ní byly rozvěšeny hliněné fajfky a holubi a dva bílé kulaté terče s černými kruhy, podobané olověnými kulkami. Hliněné fajfky tvořily uprostřed rovnou čáru a nad nimi byl velký světlík a několik lamp s protáhlými stínidly.

Chlapec zatahl za šňůru na zdi a přes světlík se natáhla roleta ze silné plachtoviny. Rozsvítil lampy a pak už to tam vypadalo jako v opravdové střelnici.

Nato sáhl po dvaadvacítkě a rychle ji nabil krátkými náboji z lepenkové krabice. "Dolar, jestli sestřelím z deseti fajfek aspoň osm?"

"Do toho!" řekl jsem a položil peníze na pult.

Dost nedbale zacítil a překotně střílel. Chtěl se vytahovat. Minul tři fajfky. Stejně to byl pozoruhodný výkon. Odhodil pušku na pult.

"Jděte tam ještě nějaké pověsit! Tohle neplatilo. Nebyl jsem ještě připraven."

"Nějak se ti nechce prohrát, co, synku? Jen si je jdi pověsit sám. Je to tvá střelnice."

Úzký obličej se mu zkrivil vzteky. Pronikavě vykřikl: "Jděte tam vy! Musím se uklidnit, chápete? Musím se uklidnit."

Pokrčil jsem rameny, nadzdvihl v pultu příklop, prošel kolem vápnem ohozené zdi a vmáčkl se za přepážku. Za mnou cvakl závěr pušky, jak ji chlapec znovu nabil. "Polož to!" okřikl jsem ho. "Nikdy neber pušku do ruky, když máš někoho před sebou."

Odložil ji s uraženým výrazem.

Shýbl jsem se a z pilin ve velké dřevěné bedně, stojící na zemi, jsem vytáhl několik hliněných fajfek. Setřásl jsem z nich žluté třísky a začal se napřimovat. Zarazil jsem se s kloboukem těsně nad přepážkou. Dodnes nechápu proč. Slepý instinkt.

Dvaadvacítka třeskla a kulka narazila na terč za mou hlavou. Klobouk se mi líně smekl po hlavě, jako by o něj cvrnkl kos, stavějící si hnízdo.

Roztomilý hošík. Taky měl rád triky, jako Rudoočko. Upustil jsem fajfky, uchopil klobouk za krempu a nadzdvihl ho několik centimetrů nad hlavu. Puška znovu třeskla. Další kovový náraz na terč. Žuchl jsem sebou na dřevěnou podlahu mezi fajfky.

Dveře se otevřely a zavřely. To bylo všechno. Nic víc. Svrchu na mě dopadalo prudké světlo lamp. Škvírami kolem rolety probleskovalo slunce. Na nejbližším terči byly dva zřetelné nové zásahy a v klobouku jsem měl čtyři kulaté dírky, dvě vpředu, dvě vzadu.

Dolezl jsem až ke konci přepážky a rozhlédl se. Chlapec zmizel. Z pultu na mě zírala malá ústí obou zbraní. Vstal jsem, vrátil se podél zdi za pult, zhasl lampy, odemkl a vyšel ven. Rodinný řidič před garážemi pořád ještě cídil chróm a při práci si pískal.

Zmačkal jsem v ruce klobouk a vrátil se podél domu, rozhlížeje se po chlapci. Nikde jsem ho neviděl. Zazvonil jsem u předního vchodu. Ptal jsem se po paní O'Marové. Klobouk jsem si od komorníka nedal vzít.

Měla na sobě něco ústřicovitě bílého s bílou kožišinkou na manžetách, límci a na lemu. Vedle křesla stál servírovací stolek na kolečkách a popel odklepávala na porcelán od snídaně.

Vešla plaše vypadající služebná s pěknými nohama, odvezla stolek a zavřela bílé dveře. Sedl jsem si.

Paní O'Marová si opřela hlavu o polštář. Vypadala unaveně. Linie hrdla byla odmítavá, chladná. Upírala na mě odměřený, tvrdý pohled, plný odporu.

"Včera jste mi ještě připadal poměrně lidský," řekla. "Ale jak vidím, jste stejný hrubián jako ti ostatní. Obyčejný hrubý policajt."

"Přišel jsem se vás zeptat na Lashe Yeagera."

Ani se nenamáhala předstírat, že se baví. "A co vás přivedlo na myšlenku ptát se mě?"

"No, pobývala jste přece týden v 'Dardanella Clubu' –", a máchl jsem zmačkaným kloboukem.

Upřeně pohlédla na cigaretu. "Myslím, že jsem se s ním setkala. Vzpomínám si na jeho poměrně neobvyklé jméno."

"Všechna tahle sběr má podivná jména. Zdá se, že Larry Batzel – o něm jste jistě taky četla v novinách – byl kdysi spřátelen s Dudem O'Marou. Včera jsem se vám o něm nezmínil. To byla asi chyba."

Na krku jí začala pulsovat tepna. Tiše řekla: "Začínám mít podezření, že hodláte být tak drzý, že vás snad dokonce budu muset vykázat z domu."

"Ale ne dřív, dokud neřeknu, co mám na srdci. Zdá se, že šofér pana Yeagera – tahle sběr má kromě podivných jmen i šoféry – prozradil Larrymu Batzelovi, že té noci, co O'Mara zmizel, byl pan Yeager tady nablízku."

Stará vojenská krev jí byla přece jen něco platná. Ani nemrkla. Jenom úplně ztuhla. Vstal jsem, vytáhl jí ze strnulých prstů cigaretu a udušil ji v bílém nefritovém popelníku. Pak jsem jí měkce položil svůj klobouk na bílé saténové koleno. Znovu jsem si sedl.

Po chvíli uhnula očima. Sklopila je dolů a pohlédla na klobouk. Na obličej se jí pomalu rozlily dvě jasné rudé skvrny. Nervózně pohybovala jazykem a rty.

"Jistě," řekl jsem, "ten klobouk za moc nestojí. Taky vám ho nechci darovat. Ale podívejte se alespoň na ty dírky po kulkách."

Ruka jí oživila a hrábla po klobouku. Oči jí vzplály. Vydula dýnko, pohlédla na dírky a otřásla se. "Yeager?" zeptala se chabě, sipavě starým hlasem.

Velmi pomalu jsem řekl: "Yeager by nestřílel terčovou ručnicí ráže dvaadvacet, paní O'Marová."

Plamen v očích jí vyhasl. Staly se z nich tůně tmy, mnohem prázdnější než tma.

"Jste jeho matka," řekl jsem. "Co s tím hodláte udělat?"

"Panebože! Dade! On... po vás vystřelil?"

"Dvakrát."

"Ale proč?... Ach, proč?"

"Paní O'Marová, jistě mě pokládáte za mazaného chlapíka. Za jednoho z těch chlapů s tvrdýma očima, co se pohybují na pomezí zákona. Byla by to pro mě tady hračka, kdybych byl takový. Jenže vůbec takový nejsem, namouduši. Musím vám opravdu vykládat, proč po mně střílel?"

Neodpověděla. Lehce zavrtěla hlavou. Obličej se jí teď změnil v masku.

"Řekl bych, že za to celkem ani nemůže," pokračoval jsem. "Jednak nechtěl, abych našel jeho nevlastního otce. Jednak je ten mládeneček chtivý peněz. Je to jistě maličkost, ale zapadá do obrazu. Málem prohrál dolar, jak špatně střílel. Je to jistě maličkost, ale žije v malém světě. Nejdůležitější ovšem je, že je to nepřičetný malý sadista, kterého svědčí prst na spoušti."

"Jak se opovažujete?" vybuchla. Nic to neznamenalalo. Sama na to vzápětí zapomněla.

"Jak se opovažuju? Opovažuju se. Nezdržujme se problémem, proč vystřelil po mně. Nejsem první, či ano? Určitě ani netušíte, o čem mluvím! A určitě by vás ani ve snu nenapadlo, že to udělal úmyslně!"

Nepromluvila, ani se nepohnula. Zhluboka jsem se nadechl. "Promluvme si tedy o tom, proč zastřelil Duda O'Maru," dodal jsem.

Jestli jsem myslel, že tentokráte na mě začne řvát, tak jsem se zmýlil. Starý pán v orchidejovém skleníku jí odkázal víc než zteplilou postavu, tmavé vlasy a neohrožené oči.

Sevřela rty, pokusila se je olíznout a na okamžik vypadala jako vystrašená holčička. Vzápětí jí rysy na tvářích zhrubly, ruka jí vyjela ke krku jako umělá ruka, řízená drátkem, u hrdla sevřela bílou kožišinku, popotahovala ji a mačkala, až měla kotníky jako vybělené kosti. Pak na mě jenom hleděla.

Klobouk jí sklouzl z kolenou, aniž se pohnula. Šelest, s kterým dopadl na podlahu, byl nejhlasitějším zvukem, jaký jsem

kdy slyšel.

"Peníze," zasykala. "Samozřejmě že chcete peníze."

"A kolik že jich chci?"

"Patnáct tisíc dolarů."

Přikývl jsem, krk tuhý, jako bych byl vedoucí provozu v obchodním domě, snažící se vidět i zády. "To by celkem odpovídalo. Tolik se za to obvykle platí. Tolik asi měl při sobě a tolik dostal Yeager za to, že ho odklidil."

"Jste až... zatraceně mazaný," řekla výhružně. "Dokázala bych vás zabít sama, a to s potěšením."

Dalo mi námahu se pousmát. "Správně. Mazaný a bez kapky citu. Odehrálo se to asi takto. Chlapec vylákal O'Maru tam, kam vlákal mě, stejným jednoduchým trikem. Pochybuju, že si to naplánoval. Nenáviděl ho, ale stěží by si naplánoval, že ho zabije."

"Nenáviděl ho," potvrdila.

"Jsou tedy v té malé střelnici a O'Mara leží mrtev na podlaze za přepážkou, není ho tam vidět. Těch výstřelů si pochopitelně tady nikdo nevšimá. A při průstřelu hlavy malorážkou je velmi málo krve. Chlapec tedy vyjde, zamkne dveře a schová se. Ale za nějaký čas se musí někomu svěčit. Musí. Svěří se vám. Jste jeho matka. Jste jediná, jíž se může svěčit."

"Ano," hlesla. "Přesně tak to udělal." Její oči mě přestaly nenávidět.

"Napřed to chcete vydávat za nehodu, a znělo by to celkem věrohodně – až na jedno. Ten chlapec není normální a vy to víte. Ví to generál, ví to služebnictvo. A určitě to vědí i další lidé. A policie, i když nevyniká podle vás inteligencí, si celkem umí poradit s nenormálními typy. Má co dělat se spoustou takových lidí. Myslím, že by ten chlapec stejně nakonec promluvil. A myslím, že by se tím za nějaký čas i vychloubal."

"Pokračujte," řekla.

"To jste nemohla riskovat. Už ne kvůli synovi a kvůli tomu nemocnému starému pánu v orchidejovém skleníku. Než tohle riskovat, byla jste ochotna dopustit se jakéhokoli ohavného, bezcitného a zločinného činu. A toho jste se taky dopustila. Znala jste Yeagera a najala jste ho, aby vás zbavil mrtvol. To je všechno – snad až na to, že ukryli tu ženu, Monu Mesarveyovou, aby tomu zmizení dodali zdání záměrného útěku."

"Odvezl ho po setmění, v Dudově vlastním voze," řekla matným hlasem.

Sehnul jsem se a zvedl klobouk z podlahy. "A co služebnictvo, tuší něco?"

"Ví to Norris. Komorník. Raději by se dal ukřižovat, než by cokoli vyzradil."

"Jo. A teď je vám jasné, proč odbouchli Larryho Batzela a proč málem oddělali i mě."

"Vydírání. Ještě k němu nedošlo, ale čekala jsem na to. Byla jsem ochotna zaplatit cokoli, a on to věděl."

"Pro něho to bylo lehce vydělaných čtvrt miliónu, splátka po splátce, rok po roce. Podle mého v tom Joe Mesarvey namočen nebyl. Ta žena určitě ne, to vím."

Nic na to neřekla, ale nespouštěla oči z mého obličeje.

"Proč jste mu sakra ty zbraně nesebrala?" vzdychl jsem.

"Je horší, než si myslíte. Bylo by to jenom vedlo k něčemu ještě horšímu. Sama – sama se ho skoro bojím."

"Odvezte ho odsud. Od starého pána. Je dost mladý, aby mohl být vyléčen, jestli se mu dostane správné lékařské péče. Odvezte ho do Evropy, hodně daleko. Odvezte ho hned. Generál by z toho měl smrt, kdyby se dozvěděl, že za to může i jeho krev."

Namáhavě se vztyčila a dovedla se k oknům. Stála nehybně, málem splývající s těžkými bílými závěsy. Paže jí visely podél těla, rovněž úplně nehybně. Za chvíli se otočila a prošla kolem mě. Když byla za mnou, zalapala po dechu a pouze jednou vzlykla.

"Bylo to velmi ohavné. Byla to ta nejohavnější věc, o které jsem kdy slyšela, ale přesto bych to udělala znovu. Otec by to nebyl udělal. Byl by to otevřeně přiznal. A bylo by ho to, jak říkáte, zabilo."

"Odvezte ho," naléhal jsem dále. "Teď se tady někde skrývá. Myslí si, že mě zastřelil. Skrývá se tu někde jako zvíře. Najděte ho. Nemůže za to."

"Nabídla jsem vám peníze," řekla, stále za mými zády. "Je to špinavost. Nemilovala jsem Dudleyho O'Maru. To je taky špinavost. Ani vám nemohu poděkovat. Nevím, co bych vám měla říct."

"Zapomeňte na to. Jsem jenom stará tažná kobyla. Vy se zapráhnete do práce na tom chlapci."

"To vám slibuji. Sbohem, pane Carmady."

Nepotřásl jsem si rukama. Sešel jsem po schodech dolů a komorník stál jako obvykle u předních dveří, v obličeji nic jiného než zdvořilost. "Dnes si nepřejete navštívit pane generála, pane?"

"Dneska ne, Norrisi."

Venku jsem chlapce nespátl. Prošel jsem postranní brankou, nastoupil do najaté fordky a sjel z kopce kolem míst, kde stály staré těžní věže. U některých z nich byly dosud rezervoáry, které ze silnice nebylo vidět, naplněné stojatou vodou, potaženou mastnou páchnoucí pěnou. Mohly být takové tři čtyři metry hluboké, snad i hlubší. Určitě se v nich skrývá nejružnější neřádstvo. A na dně jednoho rezervoáru možná...

Byl jsem rád, že jsem zabil Yeagera.

Cestou zpátky do města jsem se zastavil v jednom baru a hodil do sebe dvě whisky. Nijak mi nepomohly. Jenom ve mně vyvolaly vzpomínku na Stříbrnou paničku, a tu jsem už nikdy nespátl.

(1936)